

บทเทศน์

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 1 เทศกาลเตรียมรับเสด็จพระคริสตเจ้า

(วันที่ 27 พฤศจิกายน ค.ศ. 2011)

พี่น้องที่รัก สมมติว่าพี่น้องนอนหลับและฝันว่าตนเองกำลังเดินทางอยู่ในป่า จู่ๆ สิงโตตัวหนึ่งโผล่ออกมาจากที่ไหนก็ไม่รู้ ยืนขวางหน้าและจ้องมองพี่น้องด้วยสายตาที่ดูร้าย ด้วยความตกใจ พี่น้องพยายามวิ่งหนีอย่างสุดกำลังและสิงโตตัวนั้นวิ่งไล่ตามพี่น้องอย่างไม่ลดละ วิ่งไปได้สักระยะหนึ่ง พี่น้องพบว่ามီးเสือตัวหนึ่งยืนดักทางอยู่ด้านหน้า พี่น้องหันไปทางด้านขวาก็เจอหมีและหันไปด้านซ้ายก็เจอสุนัขป่า ทุกด้านล้วนอันตรายด้วยกันทั้งนั้น พี่น้องต้องทำอะไรเพื่อสามารถหนีจากสถานการณ์ที่น่ากลัวเช่นนี้ได้? พอลึกคิดว่าคำตอบก็คือ พี่น้องต้องตื่นจากหลับ ทั้งนี้ก็เพราะว่าเมื่อพี่น้องตื่น พี่น้องจะเข้าสู่โลกใหม่ซึ่งเป็นโลกแห่งความจริงที่แตกต่างจากโลกแห่งความฝันอย่างสิ้นเชิง ปัญหาต่างๆ ที่พี่น้องเผชิญในความฝันจะสลายไปเมื่อพี่น้องตื่นขึ้นมา

ในพระวรสารวันนี้พระเยซูเจ้าทรงกระตุ้นเตือนบรรดาศิษย์ถึงอันตรายของการหลับใหลฝ่ายจิต ซึ่งอาจทำให้ความเชื่อของพวกเขาอยู่ในสั่นคลอนได้ พระองค์กำลังจะจากพวกเขาไประยะเวลาหนึ่งซึ่งไม่มีใครรู้ว่านานแค่ไหน จริงอยู่ โดยทางความเชื่อและความตั้งใจแน่วแน่ที่จะติดตามพระองค์ บรรดาศิษย์เป็นเหมือนกับคนที่ได้ตื่นจากการหลับใหลฝ่ายจิตแล้ว แต่ช่วงเวลาของการจากไปของพระองค์จะเป็นช่วงเวลาแห่งการทดสอบความเชื่อของพวกเขา พวกเขาจะต้องเผชิญหน้ากับอุปสรรคและอันตรายมากมาย สิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับอาจารย์ของพวกเขา ก็จะเกิดขึ้นกับพวกเขาเองด้วย แม้ว่าอาจจะอยู่ในรูปแบบที่ต่างกันไปก็ตาม ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงปรารถนาอย่างยิ่งที่จะให้พวกเขาตื่นตัวและเฝ้าระวังอยู่เสมอเพื่อว่าเมื่อใดก็ตามที่พระองค์เสด็จกลับมาหาพวกเขา พระองค์จะพบพวกเขาที่กำลังรอดอยพระองค์ด้วยความเชื่อและพร้อมที่จะต้อนรับพระองค์ตลอดเวลา

เราไม่สงสัยเลยว่าพระเยซูเจ้าจะเสด็จกลับมาอีกครั้งหนึ่ง แต่ปัญหาคือว่าไม่มีใครรู้วันและเวลาที่แน่นอนของการเสด็จมาของพระองค์ พระองค์เองทรงบอกเราเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า **“ท่านทั้งหลายไม่รู้ว่ วันเวลานั้นจะมาถึงเมื่อไร”** (มก 13:33) เมื่อไม่รู้วันเวลาที่ชัดเจน สิ่งที่เราต้องทำก็คือเตรียมตัวให้พร้อมอยู่เสมอเหมือนที่พระองค์ทรงบอกเรา **“จงระวัง จงตื่นเฝ้าเถิด”** (มก 13:33) แล้วเราต้องทำอะไรบ้าง? พอลึกคิดว่าถ้าเราต้องการให้พระองค์พบว่าเรากำลังตื่นเฝ้าเมื่อพระองค์เสด็จมา เราต้องไม่ปล่อยตัวปล่อยใจไปตามความต้องการฝ่ายเนื้อหนัง แต่เราต้องระวังตัว เตรียมตัวให้พร้อมอยู่เสมอ อันที่

จริง พระเยซูเจ้าได้ให้ตัวอย่างของการตื่นเฝ้านี้หลายอย่าง เช่น เจ้าของบ้านผู้ซึ่งตื่นเฝ้าไม่ปล่อยให้หีบโมย ว่างบ้านของตน (เทียบ มธ24:43) และคนใช้ที่ทำหน้าที่แจกจ่ายอาหารตามที่เจ้านายสั่งไว้ (เทียบ มธ 24:45-51) พ่อคิดว่าถ้าพระองค์อยู่ในสมัยของเราพระองค์อาจจะยกตัวอย่างของผู้รักษาประตู ผู้รู้ว่า เมื่อไรหรือจากจุดไหนที่ทีมคู่ต่อสู้จะยิงลูกบอลมาที่ประตู ด้วยเหตุนี้เขาต้องตื่นตัวอยู่เสมอ

ถ้าจะถามว่าการเสด็จมาที่พระเยซูเจ้ากำลังพูดถึงนี้หมายถึงอะไร? พระองค์กำลังพูดถึงการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์หรือที่เราเรียกว่า “วันสิ้นพิภพ” หรือเปล่า? หรือว่าพระองค์กำลังพูดถึงความตายของเราแต่ละคน? แน่นอนการมาถึงของทั้งสองอย่างนี้ล้วนเป็นการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่พระองค์ทรงปล่อยให้ให้เป็นปริศนาและอยู่ในความไม่แน่นอนเพื่อกระตุ้นความสนใจของเรา เราไม่ทราบว่าเป็นสมัยของเราวันสิ้นพิภพจะมาถึงหรือไม่? อาจจะมาถึงก็ได้ วันดีคืนดีดวงดาวในจักรวาลดวงหนึ่งอาจหลุดออกจากวงโคจรและวิ่งมาชนโลกของเรา โลกอาจแตกสลายเป็นผุยผงก็ได้ ใครจะไปรู้ ถ้าพระองค์กำลังพูดถึงความตายของเรา แน่นอนเราจะต้องพบกับช่วงเวลานั้นสักวันหนึ่งไม่ช้าก็เร็ว แต่ก่อนจะถึงช่วงเวลานั้น ยังมีการเสด็จมาที่ใกล้มากกว่านั้นอีกอย่างหนึ่งซึ่งเราต้องเฝ้าระวังเช่นกัน

ทุก ๆ วัน ทุก ๆ ชั่วโมง ทุก ๆ นาทีและทุก ๆ วินาทีในชีวิตของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้เรา โดยทางบุคคลที่อยู่รอบข้างเรา โดยทางเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น เหมือนที่พระองค์ทรงบอกเราผ่านทางผู้เขียนหนังสือวิวรณ์ว่า “ดูเถิด เรากำลังยืนเคาะประตู ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงของเราและเปิดประตู เราจะเข้าไปกินอาหารร่วมกับเขา เขาจะกินอาหารร่วมกับเรา”(วว3:20) องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาหาเราและอยู่ใกล้ชิดเราทุกวัน ในมิสซาพระองค์เสด็จมาหาเราและให้พระองค์เองเป็นอาหารหล่อเลี้ยงชีวิตฝ่ายจิตของเรา เมื่อเราออกไปข้างนอก เราอาจจะพบกับบุคคลหลายคน พบคนขอทาน พบคนที่ต้องการความช่วยเหลือ เราพอที่จะมองเห็นใหม่ว่านั่นคือองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เสด็จมาหาเราและพระองค์ต้องการให้เราทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อพระองค์

พี่น้องที่รัก วันนี้เราเริ่มเทศกาลเตรียมรับเสด็จพระคริสตเจ้าซึ่งเป็นช่วงเวลาพิเศษที่เราแต่ละคนต้องทำตัวให้พร้อมที่จะพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ความพร้อมในที่นี้ไม่ได้หมายถึงเพียงแต่ความพร้อมภายนอกเท่านั้น แต่หมายถึงความพร้อมภายในซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นมากกว่าด้วยมีเรื่องเล่าว่าครั้งหนึ่งคุณพ่อเจ้าอาวาสได้ถามสามภรรยาคนหนึ่งที่มาแจ้งความประสงค์ที่จะให้ลูกของตนรับศีลล้างบาปว่า “ลูกรู้ดีใช้ไหมว่าศีลล้างบาปเป็นเรื่องใหญ่และสำคัญในศาสนาของเรา ลูกได้เตรียมพร้อมสำหรับเรื่องนี้อย่างดีแล้วใช่ไหม?” “แน่นอนครับ คุณพ่อ” สามียตอบ “ภรรยาของผมได้เตรียมอาหารว่าง ขนมเค้ก และของที่ระลึกเล็ก ๆ น้อยสำหรับแขกทุกคนไว้แล้ว” “พ่อไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น” คุณพ่อเจ้าอาวาสตอบ “พ่อหมายความว่าลูกได้เตรียมจิตใจของลูกอย่างดีแล้วหรือยัง?” “เรื่องนี้ไม่ต้องห่วงครับคุณพ่อ” สามียตอบอีกครั้งหนึ่ง “ผมได้ซื้อเบียร์และเหล้าไวน์ชั้นดีไว้เตรียมฉลองแล้วครับ” เราอาจหัวเราะสามียคนนี้ แต่หลายครั้งวิธีการเตรียมฉลองการเสด็จ

มาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในวันคริสต์มาสของเราก็ไม่ต่างจากวิธีการเตรียมรับศีลล้างบาปสำหรับลูกของ
สามีภรรยาคู่นี้เท่าใดนัก นั่นคือ เราเน้นหนักไปที่การเตรียมสถานที่ภายนอก การซื้อของขวัญ การส่ง
การ์ดอวยพร แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดที่เราต้องเตรียมให้พร้อม นั่นคือ การเตรียมจิตใจของเรา ถ้าจิตใจ
ของเราไม่พร้อมที่จะต้อนรับองค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อพระองค์เสด็จมาจนทำให้พระองค์ไม่สามารถบังเกิดใน
ดวงใจของเรา คริสต์มาสนี้จะไร้ความหมายอย่างสิ้นเชิงสำหรับเรา ดังนั้น ให้เราใช้ช่วงเวลาที่สี่สัปดาห์
ก่อนที่จะเราจะฉลองการบังเกิดขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในปีนี้อย่างดีด้วยการระวังตัวและตื่นเฝ้าอยู่
เสมอ ไม่ปล่อยให้ตัวเราถูกดึงออกไปจากหนทางแห่งความจริงที่พระองค์พร่ำสอนเรา พร้อมกันนี้ให้เรา
พยายามเป็นศิษย์ที่ดีของพระองค์ด้วยการปฏิบัติต่อทุกคนด้วยความเคารพและเห็นอกเห็นใจเมื่อทำผิด
หรือทำบาป เราต้องรีบวอนขอการให้อภัยจากพระองค์และพยายามหาทางชดเชยแก่บุคคลที่เราทำผิด
ต่อเขา อย่าลืมว่าการแก้บาปอย่างสม่ำเสมอเป็นเครื่องมืออันหนึ่งที่จะช่วยเราให้สามารถเตรียมจิตใจให้
พร้อมสำหรับการเสด็จมาที่ไม่มีใครรู้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน

